

TOIVON NÄKÖALOJA

Pian on pyhäinpäivä. Ajatukseni siirtyvät isääni, joka kuoli pyhäinpäivän aattona v. 2006 ja äitiini, joka kuoli alle 50-vuotiaana. Kun läheinen kuolee, ajatuksien ja tunteiden kirjo on hyvin laaja. Voi olla paljon kysymyksiä, joille ei löydy vastausta. Miksi??? Sitä kysymystä usein huutaa pimeään yöhön, vailla vastausta.

Silti ymmärrän, että meillä jokaisella on täällä oma aika elää ja elämänlanka katkeaa, kun sen aika on. Luopuminen tekee kuitenkin aina kipeää. Läheisen poismeno jättää tyhjän tilan, mitä kukaan toinen ei voi täyttää. Usein jää yksin surun ja ikävän keskelle. Ehkä kuitenkin on vain selviydyttävä, mentävä eteenpäin, koska vastuulla on vielä toisista huolehtimista - kuten minulla oli, kun äitini kuoli. Oli vauva ja 2-vuotias, joten ei ollut tilaa surulle. Lapseni tarvitsivat minua. On kuitenkin tärkeää antaa itselle lupa olla heikko ja välillä väsynytkin.

Minua on puhutellut viime aikoina Raamatusta Jeesuksen sanat "Mitä tahdot, että minä sinulle tekisin?". Mitä sinulle ja minulle kuuluu tänään?

PS 23:4 " Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään paha, sillä Sinä olet minun kanssani." Kun on oikein pimeää tai tuntee olevansa kuin umpikujassa, ei näe ulospääsyä eikä minkäänlaista valoa, jotta jaksaisi kulkea eteenpäin. Silti on tämä Raamatun lupaus "Sinä olet minun kanssani" - niin, myös siellä kaikista pimeimpien hetkien keskelläkin. Hän tuntee ja tietää tilanteesi ja sydämesi ajatukset paremmin kuin kukaan ihminen. PS 50:15 "Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua."

Mennään läheisen haudalle tai muistolehtoon. Sytytetään kynttilä ja muistellaan häntä -kaikkei sitä hyvää, mitä hän on jälkeensä jättänyt. Niitä kauniita, rakkaita muistoja ei kukaan voi viedä meiltä pois. Tai itketään ikävää, vihaa, syyllisyyttä, selvittämättömiä asioita -monta asiaa, mitä vielä olisi halunnut sanoa tai tehdä.

"Tuolla taivaan asunnoissa autuaissa Jumalan itku on ja murhe poissa, siellä ilo ainian.

Oi, jos sinne minäkin murheen maasta pääsisin." Virsi 626:1

Kirjoittaja on Sari Laakkonen, diakonissa, Heinolan seurakunta

